

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ।
ਬਿਸ਼ਨ ਨਾਰਾਇਣ, ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ
ਜਨਰਲ ਸ਼ਿਵਦੇਵ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਬਦਨ ਸਿੰਘ- ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1956 ਦਾ ਸਿਵਲ ਵਿਭਿੰਨ ਨੰਬਰ 58

ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ (1887 ਦੀ XVI) - ਧਾਰਾ 41, 43 ਅਤੇ 45-ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਐਕਟ (1953 ਦਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 8) - ਧਾਰਾ 7- ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 41, 43 ਅਤੇ 45 ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ- ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ- ਕੀ 1953 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1887 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 43 ਅਤੇ 45 ਅਧੀਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ- ਪਾਲਣ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ- ਧਾਰਾ 45 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (5) ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਧਾਰਾ 45 (3), ਲੋੜੀਂਦੀ ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣਾ- ਕੀ ਧਾਰਾ 45 (5) - ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950) - ਆਰਟੀਕਲ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ- ਵਿਆਪਕ ਆਦੇਸ਼ - ਕਦੋਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ, 1887 ਦੀ ਧਾਰਾ 41 ਅਤੇ ਪੈਪਸੂ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਐਕਟ, 1953 ਦੀ ਧਾਰਾ 7, ਅਸੰਗਤ ਅਤੇ ਅਸੰਗਤ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਪੁਰਾਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਪੂਰਨ ਬਦਲ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। - ਕਰੇਗਾ। ਇਹਨਾਂ ਦੋਨਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਉਹੀ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 41, ਇਸ ਲਈ, 1953 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੁਆਰਾ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਪਰ 1953 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7. ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 43 ਅਤੇ 45 ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। 1953 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਦੇ ਬੇਦਖਲੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, 1887 ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 43 ਅਤੇ 45, ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੱਢਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। ਦੋਵਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਅਸੰਗਤ ਅਸੰਗਤਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਲਈ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨਾ ਵਧੇਰੇ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰ ਇਸਦਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਿਕਲਪਕ ਢੰਗ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ 1953 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਹੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਸਿਰਫ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 77(3) ਦੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਜੋ ਕਿ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਸਰੀਰ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਕਾਨੂੰਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਹਸਤੀ ਹੋਵੇ। ਜਦੋਂ 1953 ਦਾ ਐਕਟ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਵਿਧੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, 1887 ਦਾ ਐਕਟ ਹੀ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਜੋ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਵਾਹੀਯੋਗ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਅਪਣਾ ਕੇ ਹੀ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। 1953 ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 1887 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 43 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਅਦ ਦੀ ਧਾਰਾ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਅਤੇ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਬਿਨੈਕਾਰ ਆਪਣੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। 1887 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45(H) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲੀ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰੇਗਾ ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਅਧੀਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰ, ਜੋ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਹ ਆਧਾਰ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ 1953 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ 1887 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (6) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣਾ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਆਧਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਆਪਣੀ ਗੈਰ-ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸਾਬਤ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1953 ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਲਈ ਉਸ ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਮੁਦਈ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ। ਜੇਕਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ 1887 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (5) ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇਗਾ।

ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 1887 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (5) ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦੀ ਕਿ 1953 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਵਿੱਚ

ਨਿਰਧਾਰਤ ਆਧਾਰ ਮੌਜੂਦ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਜਾਂਚ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਿਆਂਇਕ ਅਦਾਲਤ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਢਾਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ।

ਜੇ 1887 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 (3) ਤਹਿਤ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸ ਦੀ ਘਾਟ ਸਮੇਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਮਾਲ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਾਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਲਈ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 (5) ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਧਿਰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਜਾਂ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਤਹਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਸਿਰਫ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਕਨੀਕੀ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਿਸ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਰੂਪਰ ਬਨਾਮ ਵੈਂਡਸਵਰਥ ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਲਈ ਵਰਕਸ ਬੋਰਡ (1), ਸੇਂਟ ਜੇਮਜ਼ ਅਤੇ ਸੇਂਟ ਜੌਹਨ ਦੀ ਵੈਸਟਰੀ, ਕਲਰਕਨਵੈਲ ਬਨਾਮ ਫੇਰੀ (2), ਅਟਾਰਨੀ ਜਨਰਲ ਬਨਾਮ ਰੂਪਰ (3), ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਹੋਰ 28 ਜੁੜੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ , ਇਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇ।

ਆਰ.ਕੇ.ਦਾਸ, ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਲਈ।

ਦਲੀਪ ਚੰਦ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਆਦੇਸ਼

ਬਿਸ਼ਨ ਨਾਰਾਇਣ, ਜੇ.- ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਸ਼ਿਵਦੇਵ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਗੁਰਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਪਿੰਡ ਅਮਲਾਸਿੰਘਵਾਲਾ, ਤਹਿਸੀਲ ਬਰਨਾਲਾ ਦੇ ਬਿਸਵੇਦਾਰ ਹਨ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਨੂੰ ਸਾਲ-ਦਰ-ਸਾਲ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਜੋਂ ਰੱਖਿਆ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ, 1887 ਦੀ ਧਾਰਾ 45 (1) ਤਹਿਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ 29 ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਲੰਬੀ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੁਕਮ 31 ਮਈ, 1956 ਦੇ ਹਨ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਵਿੱਤ

ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 227 ਤਹਿਤ ਇਹ 29 ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਤੱਥ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਆਮ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਇਕ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਕਰਨਾ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 43 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੇ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਲਈ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ, ਬਰਨਾਲਾ ਨੂੰ ਦਰਖਾਸਤ ਦਿੱਤੀ, ਜੋ ਕਿ v. 1887 ਏਸੀਐਫ ਦੀ ਧਾਰਾ 42 (ਬੀ) ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਕਿਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਬੁਲੀਆਂ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। 1 ਨਵੰਬਰ, 1954 ਨੂੰ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਨੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜੋ ਕਿ 15 ਨਵੰਬਰ, 1954 ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਆਮ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨੋਟਿਸ ਸਬ-ਕਲਾਜ਼ (1) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। 1887 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਦੀ ਫਿਰ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ 20 ਦਸੰਬਰ, 1954 ਨੂੰ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਕੁਲੈਕਟਰ, ਬਰਨਾਲਾ ਅੱਗੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ, ਆਪਣੀ ਦੇਵਦਾਰੀ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਲੜਿਆ। ਇਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 45 ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲੜੇ ਅਤੇ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਏ ਕਿ ਮੁਦਈਆਂ 'ਤੇ ਲੋੜੀਂਦੀ ਮੋਹਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗੀ ਸੀ। ਸਹਾਇਕ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁੱਦਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਮਿਤੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਨਾਕਾਫੀ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਨੂੰ ਵਧੀਆ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਕ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ 29 ਮਾਰਚ, 1955 ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਕਲੈਕਟਰ, ਸੰਗਰੂਰ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਦੀ ਘਾਟ ਬਾਰੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਮੁਦਈਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ 10 ਜੂਨ, 1955 ਨੂੰ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਨੂੰ ਦਰਖਾਸਤ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੇ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਨੋਟਿਸਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਨੇ 23 ਜੂਨ, 1955 ਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੇ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ। ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਕਲੈਕਟਰ, ਸੰਗਰੂਰ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਦੀ ਘਾਟ ਬਾਰੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਪਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਮੁਦਈਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਕੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ 10 ਜੂਨ, 1955 ਨੂੰ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਨੂੰ ਦਰਖਾਸਤ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੇ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਨੋਟਿਸਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਨੇ 23 ਜੂਨ, 1955 ਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੇ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ। ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ 15 ਜੂਨ, 1955 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ। ਜਿਸਨੇ 13 ਮਾਰਚ, 1956 ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਕਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਰਿਮਾਂਡ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਅਸਪਸ਼ਟ ਪਾਇਆ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬੇਦਖਲੀ ਵਿਰੁੱਧ ਉਠਾਏ ਗਏ ਹੋਰ

ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 1 ਮਈ ਤੋਂ 15 ਜੂਨ, 1956 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਅਤੇ ਉਲਟਾਉਣ ਲਈ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ 31 ਮਈ, 1956 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਪਟਿਆਲਾ ਅਤੇ ਪੂਰਬੀ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਯੂਨੀਅਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਅਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਭੂਮੀ ਐਕਟ, 1953 (ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਐਕਟ, 1953) ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਹੀ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। 1953 ਦਾ ਨੰਬਰ 8), ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1953 ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ 1887 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਲਈ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਦਰਖਾਸਤਾਂ।

ਇਹ ਆਮ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ 1887 ਦਾ ਐਕਟ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਐਕਟ ਵਾਹੀਯੋਗ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਵੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 39 ਅਤੇ 40 ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 41 ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ 16 ਜੂਨ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਾਲ-ਦਰ-ਸਾਲ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, 1887 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਕਾਨ ਮਾਲਿਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਸਬੂਤ ਦੇ ਬੇਦਖਲ ਕਰਵਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 42 ਨੇ ਇਸ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਦੋ ਅਪਵਾਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਹਨ- (1) ਜਦੋਂ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ (2) ਜਦੋਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ -ਇੱਛਾ, ਭਾਵ ਸਾਲ ਤੋਂ ਸਾਲ ਤੱਕ। ਕਿਸੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 1887 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਕੇ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ, ਜੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਤਾਂ 1887 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 77(3) (ਈ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਧਾਰਾ 43 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੋਟਿਸ ਦੁਆਰਾ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 43 ਅਤੇ 45 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਹੈ।

1953 ਐਕਟ ਨੂੰ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਅਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜ਼ਮੀਨੀ ਸੁਧਾਰਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਉਪਾਅ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਐਕਟ 18 ਨਵੰਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ। ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਤੋਂ 19 ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਆਧਾਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਾਨੂੰਨ

ਦੀ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਐਕਟ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜੇ ਮੁੱਖ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ 1887 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 43 ਅਤੇ 45 ਅਧੀਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੇ ਢੰਗ ਉੱਤੇ 1953 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਪਾਅ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਅਜੇ ਵੀ ਉਪਲਬਧ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਤੈਅ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਹੁਣ, 1887 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਸਾਬਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਇਸ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਧਾਰਾ 43 ਅਤੇ 45 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਕੇ ਲਾਗੂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਮਾਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (1887 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 77(3) ਦੁਆਰਾ)। 1953 ਐਕਟ, ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਬਾਅਦ ਦੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਢੰਗ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦਾ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਇਹ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ 1953 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 1887 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 41 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ 1953 ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਰਾਹੀਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸੁਝਾਅ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤੁਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ 1953 ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਦੇ 1887 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 39 ਅਤੇ 40 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਚਰਚਾ ਸਿਰਫ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮਾਮਲੇ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ। 1887 ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 41 ਅਤੇ 1953 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸੰਗਤ ਅਤੇ ਅਸੰਗਤ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਪੁਰਾਣੇ ਲਈ ਇੱਕ ਪੂਰਨ ਬਦਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਉਹੀ ਉਦੇਸ਼ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ 1887 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 41 ਨੂੰ 1953 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ 1953 ਦਾ ਐਕਟ ਬਾਅਦ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਟੁਕੜਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ 1953 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਹੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ, ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 77(3) ਦੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਸਿਰਫ 1887 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਨੂੰ

ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਕਨੂੰਨ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹਰੇਕ ਕਾਨੂੰਨ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਇਕ ਸੰਪੂਰਨ ਹਸਤੀ ਹੋਵੇ। ਜਦੋਂ 1953 ਦਾ ਐਕਟ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਣਾਏ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਵਿਧੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, 1887 ਦਾ ਐਕਟ ਹੀ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕਨੂੰਨ ਹੈ ਜੋ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਵਾਹੀਯੋਗ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਧੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ 1887 ਦੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਅਪਣਾ ਕੇ ਹੀ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ, 1887 ਦਾ ਐਕਟ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋ ਵਿਕਲਪਿਕ ਢੰਗ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਧਾਰਾ 43 ਅਤੇ 45 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਦੁਆਰਾ। ਮੇਰੇ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਲੀਆ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਸਮਰੱਥ ਹੋਣਗੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ 1953 ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੇ ਧਾਰਾ 45 ਅਤੇ 1887 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 43 ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦਾ। 1953 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਦੇ ਬੇਦਖਲੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, 1887 ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 43 ਅਤੇ 45, ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੱਢਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ। ਦੋਵਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਅਸੰਗਤ ਅਸੰਗਤਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਲਈ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨਾ ਵਧੇਰੇ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰ ਇਸਦਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਿਕਲਪਕ ਢੰਗ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਕਲਪਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਲਈ ਅਯੋਗ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। 1887 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰੇਗਾ ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਸ ਲਈ, 1953 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 1887 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 43 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਅਦ ਦੀ ਧਾਰਾ ਨਾਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਅਤੇ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਆਧਾਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬਿਨੈਕਾਰ ਆਪਣੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। 1887 ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 45 ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ, ਜੋ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੁਕੱਦਮਾ

ਦਾਇਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਉਹ ਆਧਾਰ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਬੇਦਖਲੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ 1953 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ 1887 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (6) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣਾ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਆਧਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਆਪਣੀ ਗੈਰ-ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਸਾਬਤ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1953 ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਲਈ ਉਸ ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਮੁਦਈ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕਿਰਾਏਦਾਰ। ਜੇਕਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ 1887 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (5) ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ (5) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਉਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਿਰਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਰਥਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਰੋਕਦੀ ਕਿ ਕੀ 1953 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਆਧਾਰ ਮੌਜੂਦ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਜਾਂਚ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇੱਕ ਨਿਆਂਇਕ ਅਦਾਲਤ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਢਾਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇਸਨੂੰ ਟਾਲਣ ਦੀ ਬਜਾਏ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਜੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜਾਂਚ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਰੂਪਰ ਬਨਾਮ ਦਿ ਬੋਰਡ ਆਫ ਵਰਕਸ ਫਾਰ ਦਿ ਵੈਂਡਸਵਰਥ ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ (1) ਵਿੱਚ ਬਾਇਲਸ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: -

“ ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਸਮੇਂ 'ਚ ਅਜਿਹੇ ਕਈ ਮਾਮਲੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਹਨ , ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਵੱਲੋਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ , ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਆਂਇਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ , ਤਾਂ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ , ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਇਸ ਗਲਤੀ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਕਰੇਗਾ।“

ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਸ ਕਥਨ ਨੂੰ ਵੈਸਟਰੀ ਆਫ ਸੇਂਟ ਜੇਮਜ਼ ਅਤੇ ਸੇਂਟ ਜੋਹਨ, ਕਲਰਕਨਵੈਲ ਬਨਾਮ ਫੈਰੀ (2), ਅਤੇ ਅਟਾਰਨੀ-ਜਨਰਲ ਬਨਾਮ ਰੂਪਰ (3) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਸ ਕਥਨ ਨੂੰ ਕ੍ਰੇਜ਼ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਕਾਨੂੰਨ ਬਾਰੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਗ੍ਰੰਥ ਅਤੇ ਮੈਕਸਵੈੱਲ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੈ ਕਿ 1887 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45(5) ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਤੋਂ

ਪਹਿਲਾਂ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 45 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੈ। 1953 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਬਣ ਗਏ। ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰਾ ਸਿੱਟਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਲਈ 1887 ਦੇ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 43 ਅਤੇ 45 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਅਪਣਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਅਜੇ ਵੀ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਕ ਹੋਰ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਸਫਲ ਹਨ। 1887 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਕ੍ਰਮਵਾਰ 23 ਜੂਨ, 1955 ਅਤੇ 5 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1956 ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਅਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਅੱਗੇ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ 1887 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 43 ਅਧੀਨ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਧਾਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 (1) ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਸ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੋਟਿਸਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ 'ਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (6) ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋ ਗਈ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

"45(6). ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਿਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਫਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਵੇਗੀ।"

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਕਾਫੀ ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸਾਂ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਫੇਲ੍ਹ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਹਾਇਕ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਫਰਮਾਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਕੁਲੈਕਟਰ, ਸੰਗਰੂਰ, ਸਹਾਇਕ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਦਾ ਹੋਇਆ ਵੀ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ। ਜੇਕਰ ਸਹਾਇਕ ਕੁਲੈਕਟਰ ਅਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ ਵੱਲ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲੀ ਲਈ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 1953 ਦੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਕੁਲੈਕਟਰ ਅਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਇਹ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਧਾਰਾ 1887 ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 45 (5) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ। ਐਕਟ ਦੇ 42. ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਧਾਰਾ 45(5) ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਵੈਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਦਈਆਂ ਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੀ ਅਦਾਲਤੀ-ਫੀਸ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਕਦੇ ਵੀ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 45(5) ਧਾਰਾ 45(6) ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। 1887 ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 88 ਮਾਲ ਅਦਾਲਤਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਸਿਵਲ

ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਸਾਰੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 26, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਿਸੇ ਮੁਦਈ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਵਿਧੀਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਰਜਿਸਟਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ (ਆਰਡਰ IV ਨਿਯਮ 2, ਸੀ.ਪੀ.ਸੀ.)। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ ਤਲਬ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ (ਸੈਕਸ਼ਨ 27 ਅਤੇ ਆਰਡਰ V ਨਿਯਮ 1, ਸੀ.ਪੀ.ਸੀ.)। ਇਹ ਸਾਰੇ ਕਦਮ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਚੁੱਕੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲੜੇ ਗਏ ਸਨ। ਫੈਸਲਿਆਂ ਅਤੇ ਫਰਮਾਨਾਂ (ਸੈਕਸ਼ਨ 33 ਸੀ.ਪੀ.ਸੀ.) ਦੁਆਰਾ ਖਤਮ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਅਤੇ ਮੁਦਈਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮ ਸੈਕਸ਼ਨ 2(2), ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਹਨ। ਮੁਕਾਬਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਦਈਆਂ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਵੈਧ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 45 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (6) ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਸਨ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਮਾਲੀਆ ਅਦਾਲਤਾਂ ਲਈ 1887 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45(5) ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜੋ ਸਿਰਫ ਉਦੋਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਚਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਕ ਕੁਲੈਕਟਰ ਅਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ ਕੋਲ ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 45(5) ਦੇ ਤਹਿਤ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਦੋਂ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਤਾਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਦੇ ਇਲਜ਼ਾਮਾਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਨੇ ਕਿਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਾਬੁਲੀਆਂ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। 1953 ਐਕਟ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਆਧਾਰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਆਧਾਰ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਮੰਨਿਆ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਪਾਰਟੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਜਾਂ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਸਿਰਫ ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਤਕਨੀਕੀ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਗਲਤ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਗਲਤ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਬੇਦਖਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਗਲਤ ਕਾਰਨ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਮੈਂ 1953 ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਾਂਗਾ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਬੇਦਖਲੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਵਾਂਗਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 7 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਕੇਰਸ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ

ਹੋਏ, ਮੈਂ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿੱਤੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਆਧਾਰਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਇਹਨਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(1) 32 ਕਾਨੂੰਨ। ਜੇ. ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ (ਐਨ.ਐਸ.) ਸੀ.ਜੇ.ਪੀ. 185—188

(2) (1890) 24 Q.B.D. 703

(3) (1893) 3 ਸੀ. ਡੀ. 482

(1) 32 ਕਾਨੂੰਨ। ਜੇ. ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ (ਐਨ.ਐਸ.) ਸੀ.ਪੀ. 185 ਪੰਨਾ 188 'ਤੇ

(2) (1890) 24 Q.B.D. 703

(3) (1893) 3 ਸੀ. ਡੀ. 482

Atul Sharma

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਕ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।